

2017
10

zpravodaj

sboru Českobratrské církve evangelické v Ostravě

95 tezí (31. října 1517)

„POUHO VÍROU“ BITÉ HŘEBÍKEM A DLÁTEM

Mužné přibití 95 tezí na vrata Wittenberského kostela kontrastuje s něžnou symbolikou pětilisté růže, za níž se v řeči jinotajů a symbolů luterství ukrývá. Ani Lutherovo vysvětlení „Srdce křesťana kráčí po růžích tehdy, kdy se člověk nachází bezprostředně pod křížem,“ není prosto vnitřní dynamiky a napětí. Ve snaze o shrnutí přirovnává Luther v dopise norimberskému

písaři svoji teologii k růži slovy: „To první je kříž, černý kříž v srdci, které podržuje svou přirozenou barvu, a bych si tím připomínal, že jsme spaseni jen vírou v Ukřižovaného. Neboť věříš-li celým srdcem svým, spasen budeš. Ačkoli je to věru černý kříž, který umrtvuje a má i bolest působit, přece ponechává srdci jeho barvu, nekazí přirozenost, neusmrcuje, ale obživuje. Nebo spravedlivý z víry živ bude, totiž z víry v Ukřižovaného.

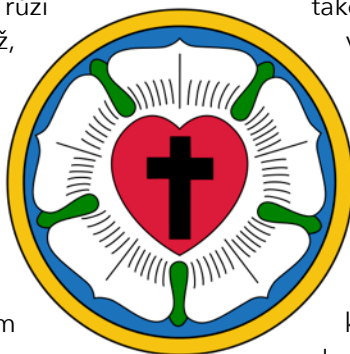
Srdce stojí uprostřed bílé růže, aby ukazovalo, že víra dává radost, útěchu a pokoj, zkrátka, že víra

zasazuje bílou radostnou růži, ne jako svět dává pokoj a radost, a proto má být růže bílá, a nikoliv rudá, protože bílá je barvou duchů a všech andělů. A tato růže leží v poli blankytné modře, protože taková radost v duchu a ve víře je začátek budoucí nebeské radosti, teď již uvnitř pochopené a nadějí uchopené, ale plně ještě nezjevené. A kolem tohoto pole je zlatý kruh na znamení, že

taková blaženost trvá v nebi věčně a je bez konce a je vzácnější nad všechny radosti a statky, jako zlato kovem nad vše nejvzácnějším.“

Na výsluní symboliky Lutherovy růže se smíme kochat krásnými a utěšujícími slovy vyjádření křesťanské

víry, ale ve stínech, v jinotajném smyslu symboliky smíme pocítit tíhu a vášnivost zápasu člověka s Bohem. Lutherova inspirace, ale také vlastní ztotožnění se s Jákovým příběhem, s jeho zápasem i požehnáním, nadějným snem o žebříku i prožívaným strachem z návratu dokresluje pozornému čtenáři, že Lutherova cesta k Bohu

milosrdnému a plnému smilování nebyla rozhodně procházkou růžovou zahradou a nejednou na vlastní kůži pocítil také jejich trny. Přesto při systematickém zpracování výkladů epištoly Římanům, k němuž se uchýlil na přelomu let 1515-1516, vznikl v těžkém duchovním rozpolcení i podklad pro jeho pojetí „ospravedlnění“. Při pozorném pročítání je mezi řádky do očí bijící opět jakási vnitřní dynamika a napětí protikladů, které vychází z rozhovoru Luthera s dobově oblíbeným novoplatonským idealismem.

„Život křesťanů není odpočinek, ...Chtít být spravedlivý není podstatným projevem spravedlnosti, ale je jím všechna spravedlnost dostupná člověku v tomto životě. Apoštol říká: Chtění je ve mně pohotové, ale konati dobré - to ne (Ř 7,18). V celém tomto životě nemůžeme tedy než chtít dobré. A nemůžeme je uskutečnit úplně. To je vyhrazeno budoucímu životu. Chtít dobré znamená usilovat o ně ze všech sil, podle všech možností, vzývat boží pomoc, plnit své povinnosti, podstupovat zkoušky, rozmanitě prokazovat, že toužíme být spravedliví, ale přiznávat, že máme daleko k dokonalosti....

V duchovním člověku tedy zůstává hřích, aby ho podněcoval k hledání milosti, k pokořování pýchy a domýšlivosti. Nejsme povolání

k odpočinku, ale k boji se svými vášněmi...

Jen těm Bůh nepřipisuje jejich hřích, kteří se mužně střetnou se svými zlými sklony a s nimi bojují, vzývajíce boží milost... Kdo nehodlá pokračovat v dobrém boji, proč vůbec žádá rozhrěšení a zařazení do Kristova vojska?“ (MOLNÁR, Amedeo, ed. *Slovem obnovená: čtení o reformaci*. Praha 1977, s. 180).

V těžkosti a vášnivosti osobního zápasu s Bohem však nezůstává Luther osamocen, a tam kde slova nenabízí dostatečnou podobu vyznání víry, můžeme očima vrstevníků vnímat týž duchovní boj i prostřednictvím umění bez ohledu na konfesijně rozrůzněný původ jejich tvůrců. Lutherův současník, Michelangelo Buonarroti, v letech 1508-1512 maluje na klenbu Sixtinské kaple velkolepou alegorii stvoření i záchranu člověka milostí boží. V bezmoci Adamových paží kontrastuje pevně vztažená paže Krista, již Michelangelo před očima každého z poutníků, i dnešních turistů, vyznává: Ježíš Kristus jest Pán, aby následně v tvrdém kameni za použití hrubé síly a svého dláta vytvořil něžnou Pietu, jejíž mrtvé Kristovo tělo však v protikladu k něžnosti syrově a naturalisticky padá ze slabých rukou zoufalé matky. Vnitřní zápas o živou víru, který spojuje oba muže, pak dokládají i

vroucí slova modlitby vložená do
Buonarrotiho sonetů:

*Mé oči souží, nač se podívám,
mé srdce tíží vše, co nosí zem,
a nedat nám ho jako dar Ty sám,
nevím, co bych si počal s životem.*

*A tak v tom hvozdu,
temném jako noc,
doufám pln hříchu,
jenž mě objímá,
nejen v Tvou milost,
nýbrž nápomoc,
jak jsi to slíbil tomu, kdo Tě zná...*

*Až pohlédneš
svým svatým zrakem na mě,
nesud' mne přísně,
nezvedni své rámě,
abys mne ztrestal
za mou minulost.
Svou krví jen ty viny se mne sejmí
a čím jsem starší,
tím víc odpouštěj mi
a tím mě dříve vezmi na milost.*

V Ostravě 28. 9. 2017

Jana Grollová

ze sborového života

ZÁPISKY ZE STARŠOVSTVA Z 13. ZÁŘÍ 2017

- ✓ Starší se seznámili s praktikantem Benjaminem Rollem.
- ✓ Jako vždy se zajímali o pastorační návštěvy.
- ✓ A rozhodli, že 31.12.2017 budou bohoslužby pouze ráno (v 9:30).
- ✓ Br. Janča informoval o Diakonii (dozorčí rada se sešla 19.6.). Funkční období rady končí v prosinci. S nominací souhlasili Pavel Šindler, Jíří Groll, Jíří Friedrich a Libor Janča.
- ✓ Hanka Vlčinská představila plnění rozpočtu... a starší odsouhlasili dát 128 000 na neodkladnou opravu oken v ložnici farářského bytu, čímž se rozpočet pravděpodobně propadne do ztráty.
- ✓ Byly schváleny úpravy nájemních smluv s faráři tak, aby odrážely nová církevní pravidla.
- ✓ Starší také projednali žádost o připojení pokoje v bytě J. Grendzioka, čímž by se dva sousední byty dostaly do původního stavu. Starší jsou této žádosti naklonění, záleží však i na nájemci druhého z bytů.
- ✓ Obdrželi jsme dotaci 160 tis. na opravu podlahy sakristie a dveřních vitráží v kostele.

- ✓ Starší také odsouhlasili nové finanční limity pro výdaje, které nemusí podléhat rozhodnutí staršovstva. Faráři a kurátor mají limit 5000 Kč měsíčně (příčemž výdaj musí schválit dva z nich) a sestra pokladní a kostelnice mají limit 2000 Kč.

STARŠOVSTVO SBORU DĚKUJE

- ✓ M. Skotnicovi a V. Rajdusovi za práce spojené s výměnou podlahy v sakristii kostela,
- ✓ Vedoucím a jejich pomocníkům za uskutečnění tábora pro děti ve Stříteži nad Bečvou,
- ✓ Bratřím a sestrám, kteří ochotně zajišťují dopravu autem v neděli do shromáždění a zpět těm, kteří to potřebují.

ÚKLID KOSTELA

V sobotu 21. 10. od 8 hodin proběhne úklid kostela.

Jste srdečně zváni! Také uvítáme občerstvení pro pracovníky, které můžete přinést osobně, nebo jej předat v týdnu do kanceláře. Těším se na všechny!

Kostelnice

VÝZNAMNÉ NAROZENINY V ŘÍJNU

Tomáš Staněk

Bára Machová

Ivo Friedl

Jan Merenda

Milan Staněk

Zuzana Unucková

Jaroslav Havlíček

Dagmar Kolaříková

Linda Kořená

Anna Lacinová

Václav Kobík

Libuše Pernová

Miroslava Ochodková

Marta Rýdlová

Adéla Holibková

Zdenka Ochvátová

František Skalický

Matěj Kovařík

Iveta Foltýnová

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: 10, 20, 30, 40, 50, 55, 60, 65, 70, 75, 76, 77...

Respektujeme, pokud nahlásíte kazatelce, že si zveřejnění nepřejete.

modlitební okénko

- ❖ **Prosme za ty, kteří se museli rozloučit s některým ze svých blízkých.** Pane, všechno je naše, také život a také smrt, my pak patříme tobě. Děkujeme, že nám naše břemena pomáháš nést, neopouštíš nás v životě jako ani ve smrti. Slyšíš hlasy úzkostlivé, volání těch, kdo se trápí, odpověď na neštěstí, které je tolik pokořuje, neznají. Prosíme, tě, vyslyš nás i v těchto chvílích v životě nejtěžších.
- ❖ **Prosme za ty, kteří vstupují do manželství.** Ty, který jsi řekl: „Láska strach zahání“ ty také víš, že nemáme jiného léku proti strachu, který na nás den co den doléhá. Dej ať své svědomí neznečistíme tím, že svou lásku upřeme tomu, kdo o ni žádá. Dej ať se neproviníme tím, že tvoji lásku danou v obětí za hříchy světa, zatajíme, nebo podřídíme vlastnímu výběru, toho, kdo jí smí užívat a kdo nikoli. Prosíme, podepři naše vztahy, ať smíme žít beze strachu svůj život na této zemi. Naším manželstvím dej to, co jim schází k životu v lásce.
- ❖ **Prosme za nově narozené a pokřtěné děti.** Ať smějí vyrůstat v úplné rodině a ve společenství mnoha bratří a sester Tvé církve. Dej rodičům odvahu tam, kde příliš nevěří Tvému vkladu, tam, kde mají mnohé pochybnosti nad správnou výchovou, tam, kde je potřeba se otevřeně zastat proti názoru, zažitě konvenci, pohoršení i nepřátelství a nelásce druhých. Dej jim a nám všem k tomu sílu, Pane!
- ❖ **Prosme za všechny oběti našich vztahů, na nichž dopustili jsme se křivdy.** Nejen doma, ale také v práci, ve škole, v církvi... Za to, co jsme při nich nedokázali naplnit, čím jsme opět zklamali, podvedli, když naše záměry a jednání opět předběhly ušlechtilost a zbožnost našich úvah i řečí.
- ❖ **Prosme za nadcházející volby do poslanecké sněmovny.**
- ❖ **Prosme za zdar letošního sjezdu (nejen) evangelické mládeže v Jablonci nad Nisou a děkujeme všem, kdo se podílejí na přípravách.**
- ❖ **Prosme a děkujeme** za letošní výročí kostela, které budeme slavit ekumenickou bohoslužbou. Za příležitost být spolu, za respekt a lásku, kterou si vzájemně můžeme dát.
- ❖ **Děkujeme** za ty, kvůli kterým je na světě lépe. Pastorační pracovníky, Diakony, humanitární pracovníky, ty, kteří navštěvují potřebné... Ať nejsou v tom dobrém, co konají, osamoceni.
- ❖ **Prosme o Boží požehnání pro nás pro všechny.**

NAŠE SPOLEČNÉ KOŘENY V REFORMACI

Dokončení referátu Dr. Ladislava Beneše z Mezinárodní partnerské konference

Je pravda osvobodivá?

Zde se však hlásí určité námitky. Když se mluví o pravdě, usilovném hledání pravdy, nevede to k intoleranci? Výlučnosti? Již Hus byl mnohokrát obviněn z neústupnosti. Není to tak, že buď jsi s námi, nebo proti nám? Nebyly právě spory mezi různými reformačními proudy důvodem řady velmi tragických válek? Nedošlo k velkému rozdělení Evropy právě proto, že každá strana tvrdila „Zde stojím a nemohu jinak“? („Hier stehe ich und kann nicht anders.“ Věta, která je sice na Lutherově pomníku ve Wormsu, ale nepochází v této podobě od Luthera) V naší společnosti se velmi mnoho mluví v poslední době o tom, že jsou to právě náboženství, kdo vytváří atmosféru intolerance – vůči těm, kdo jinak věří, kteří zastávají jinou pravdu a přemýšlí jinak, než většina. Nebylo by lepší tedy náboženství odstranit z veřejného prostoru?

Myslím, že tolik se můžeme učit u Husa a dalších reformátorů, kteří zápasili o poznání Pravdy na základě Písma: Jednak nebudeme zamlčovat, že křesťané skutečně napáchali

mnoho zlého a je důvod stále znovu za to činit pokání. Ale je také důvod stále znovu vysvětlovat, že tyto neblahé události nepatří k podstatě našeho náboženství. A tady se ukazuje ona kritická norma, která nad námi a církví je a která je přístupná i veřejnosti, která nás podle ní může posuzovat a také posuzuje: Nezval právě Ježíš ke svému stolu cizince, hříšníky a jinak smýšlející? Nebyl mezi hosty například kolaborant Levi? Zrádce Jidáš? Ježíš uzdravuje přece nejen „ty své“, ale například ženu kananejskou. Nejznámějším příkladem lásky není pravověrný Žid – ale cizinec, Samařan. Ježíš před kamenováním zachraňuje ženu, kterou odsoudí právě ti spravedliví a věřící z Božího lidu. Volá k solidaritě s chudými, nemocnými, hladovými. A vysílá své žáky, aby tuto poznanou pravdu sdělili i těm nejvzdálenějším cizincům, a pozvali je k jednomu stolu. Nechce si tuto pravdu ponechat pro sebe a chránit ji před pošpiněním. Církev tedy nemá smysl sama v sobě, ale stojí ve službě Kristova evangelia, ano toto evangelium ji buď stále znovu a znovu

utváří a je otevřená pro svobodné vanutí milosti Boží, nebo není církví. Pro Husa je modelem chudoba, láska a služba Kristova. Do jeho podoby se musí církev stále znovu re-formovat.

Mnozí lidé v naší zemi odmítají náboženství a církev právě proto, že mají dojem, že je připravuje o svobodu. Žel, zákonictví a moralismus církví byly zdrojem mnoha bolestných zkušeností. Ale pro Husa byla Pravda Kristova osvobozením. Již žádná cizí autorita - církevní ani světská, žádný koncil ani nadřízený člověk nebude posledním rozhodčím nad jeho svědomím, ani minulost či budoucnost. Ale jedině Kristus, solus Christus je zdrojem svobody, solidarity a tolerance, neboť on byl pro svoji lásku a službu druhým vysvobozen ze samotné smrti.

Církev - společenství

Tato láska potřebuje konkrétní ztvárnění. Tento motiv byl velmi drahý pozdější Jednotě bratrské. Lásku, kterou jsme nezaslouženě přijali (z pouhé Boží milosti, sola gratia), je třeba osvědčit v životě konkrétního společenství, ve sboru. Zde, na soužití konkrétních lidí na konkrétním místě, v konkrétní komunitě církevního sboru, se žije a osvědčuje, zda jde o pravou lásku ze zdroje Kristovy pravdy. Pravda rozhodně není abstraktní princip, nebo pouhé vnitřní přesvědčení, ale ověřuje se modelově v soužití s druhými lidmi.

Rozhodně nelze z této pozice přitakat k trendu: víra ano, ale bez církve.

Zde bychom měli navázat pojednání o podobě církve (eklesiologii), vycházející z reformačního pojetí. Ve vší stručnosti je možno povědět, že je důsledkem onoho rozpoznání a důrazu, že spasení člověka, jeho ospravedlnění, je dílem toliko Božím v Ježíši Kristu (sola gratia, solus Christus). Církev sama nikoho nespasí, není „věčná“, ale dočasná, žádné její úřady či rituální úkony spásu neprostředkují, to vše je jen nástrojem, kterým působí Bůh v Ježíši Kristu z moci Ducha svatého. Základním prvkem církve se tak stává - to je pro reformaci typické - místní shromáždění konkrétních lidí na konkrétním místě a nadřazené církevní úřady a struktury ustupují do pozadí a mají pomocnou a služebnou funkci. Jde o to, co se v církvi „děje“: je třeba kázání evangelia a vysluhování svátostí. To jsou jediné prostředky spásy (media salutis). Ostatní je věcí dohody, ale musí sloužit tomuto účelu. Ke správě církve není třeba zvláštního stavu, ale jedině porozumění základní pravdě evangelia. A to má každý, kdo je pokřtěný a čte Písmo, ať muž nebo žena (!!!). Proto se na církevní správě podílí místní lid, což nabylo během doby různých podob (volení presbyteři, synody, atd.)

Dialogičnost pravdy

Nakonec zmíníme ještě jeden důraz vycházející od Husa, ale i dalších reformátorů. Zdůrazňoval, že se dá

poučit od každého člověka, který by na základě Písma poznal pravdu lépe než on. Poznání Kristovy pravdy není jednorázové, je to neustálý proces, vyžaduje dialog, rozhovor. O pravdu je třeba se přít. Neboť ona přece není „tou naší“ pravdou, není v našem vlastnictví, ale je mimo nás. My k ní máme přístup toliko prostřednictvím Písma a jeho studia. Víme, že pravda je „eschatologické povahy“, že nyní poznáváme jen z částky (1Kor 13,9), plná pravda bude zjevená až na konci. A to nás může vést ke změně smýšlení a života, k pokání, obnově, my nemusíme trvat na pravdě „za každou cenu“. Hus byl do poslední chvíle svého života přesvědčen, že mu bude poskytnuta možnost o této pravdě diskutovat s koncilními otcí. Nevěřil v totalitní struktury a status quo, ale v otevřené dialogické struktury.

A my víme, žel, že nedialogické pojetí pravdy vedlo k celé řadě dělení církve. Jednota se stala problémem. Ani reformace se s ním neporadila. A rovněž víme, že nejednota církve je například jednou z největších bariér pro hodnověrné svědectví křesťanů v naší společnosti. A Hus nás rozhodně inspiruje k dialogu, ke společnému hledání Pravdy. Právě důraz na společné (koinonické) hledání Pravdy je jedním z důrazů reformace, které pak našlo výraz i v církevních strukturách. O věcech víry nerozhoduje jedna osoba, ani „úřad“, ale „lid“, který k tomu musí číst Písmo a učit se mu rozumět. V našem prostředí jsou to

staršovstva či synody. Ale obvykle neuvažujeme dál - že k zápasu o pravdu jsou a mají být pozváni i křesťané z jiných církví. Žádná církev přece nemůže prohlásit, že v ní je Kristus přítomen více než v jiné. Ale nemusí mít ani obavy, že by byl méně. Žádná církev si nemůže ani vystačit sama pro sebe a je přímo nucena, aby hledala dialog, rozhovor s ostatními církvemi, aby tak pronikaly do hlubin poznání Kristovy lásky a Boží milosti. Jedinec se může mýlit, stejně jako izolovaná církev. Možná je dobré znovu připomenout, že ono heslo „semper reformanda“ vzniklo v polemice, jako projev odporu ke stávajícím nepořádkům v církvi. Ale odpor a potřeba se odlišit nemůže být jednak trvalým programem žádné církve, jednak to přece znamená, že se církev nechá přesvědčit o lepším. Proto je třeba nejen velkých ekumenických dialogů, ale stejně tak například sborových partnerství!!!

Ne, rozhodně nejde o to najít „kompromis“, nebo považovat za nejlepší, když si „my“ necháme tu naši pravdu, a „oni“ také. To je skutečná relativizace pravdy, ano velké pohoršení. Moderní ekumenické hnutí nás učí, jak se vyplatí - a že je možné - budování dialogických, otevřených struktur, místo monologických. Být otevřený „pro druhé“, místo jen pro sebe. Nejen pro život v místním sboru, ale i pro soužití mezi církvemi přece platí, že „ten druhý“, náš soused, je obohacím, a ne jen ohrožením. Však

víme, že sami nemáme všechny potřebné dary (charisma) k tomu, abychom naplnili naše poslání. Nemají je naši sousedé? Mnohé rozhovory mezi církvemi a ekumenické vztahy svědčí o tom, že úsilí o hledání pravdy, která je v Kristu a jeho evangeliu, nevede jen k rozdělení a odcizení, ale naopak ke spolupráci a vzájemnému společenství.

Úsilí o jednotu církve nemusí ovšem znamenat, že se se vzdáme našich liturgických tradicí a zvyklostí, že musíme mít všichni stejné vybavení kostelů. Ani nejde o to, že všichni budou věřit stejně v jedné velkoorganizaci církve. Neučí nás moderní ekumenické hnutí, že lze víru realizovat například podle modelu „smířené různosti“ (versöhnte Verschiedenheit), jak zdůrazňují luterské církve, nebo modelu „jednoty v rozmanitosti“ (Einheit in Vielfalt), jak zdůrazňuje katolická církev? Existují přece zkušenosti v církvích, že konsensus v zásadních otázkách nemusí znamenat vytěsnění menšinového názoru nebo vyrušení kulturní rozmanitosti. Právě jinakost druhého může být obohacením, ne ohrožením naší identity. A tato zkušenost, kterou v církvích a místních sborech často máme a učíme se, může být velkou inspirací pro okolní společnost, ve které žijeme. Poznaná pravda evangelia v Ježíši Kristu nás přece osvobozuje od neustálého tlaku uplatnit sami sebe a zachovat status quo. Učí nás také, proč lidská vina,

slabost a selhání nejsou posledním slovem o člověku. Učí nás, proč důstojnost a cena člověka nejsou založené v jeho zdraví, síle a výkonu, ale zcela mimo tyto kategorie, a nás pak osvobozuje ke službě a lásce ke druhým lidem. Není svědectví o této pravdě a lásce, o které víme, že dokonce ani smrt nad ní nepanuje (Ř 6,9), zapotřebí i v životě společnosti, ve které žijeme?

Tak přece - společné kořeny

Tématem je „ecclesia semper reformanda“ a naše společné kořeny. Snad se podařilo aspoň naznačit, že tyto společné kořeny jsou různě propletené, silné či slabší. Podoba naší víry a našich církví je důsledkem reformačních zápasů. Tyto reformační důrazy a poznatky v průběhu staletí byly různě pozměněny, někdy takřka zapomenuty. A mnohdy je to snad i dobře. Asi žádný reformátor by si nepředstavoval, že ještě 600 či 500 let po jeho smrti budeme smýšlet a vše konat, jak on to vymyslel. To by přímo odporovalo tomu, o čem jim šlo: o stálou pohotovost k obnově skrze poznanou Kristovu pravdu na základě Písma. Nejde o ustaraný pohled dozadu, zda dostatečně zachováváme, co kdo a jak řekl a zda se dostatečně odlišujeme od všech ostatních. Ale jde o výhled kupředu, k přicházejícímu království Božímu, kdy žádné církve nebude třeba. A volat lidi v naší společnosti k této

budoucnosti, a na cestě k ní jim sloužit láskou, je úkolem společným pro všechny církve a v tom se klidně můžeme předhánět. Mluvíme-li o společných kořenech a ohlížení dozadu, pak přece ne pro to, zda dokážeme v historii vystopovat společného předka (i to je ovšem dobré a vítané!), ale proto, že tito předkové ve víře nás odkazovali k tomu kořenu ještě hlubšímu (Kol 2,6-7): „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustíte

kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni...” Reformaci šlo myslím především o to, aby cesta k těmto společným kořenům byla obnovena a uvolněna pro každého.

INFORMACE O SBORU

SLUŽBY, které vám, vedle pravidelných shromáždění, rádi poskytneme (podrobnější informace u faráře):

- duchovní rozhovory
- lekce uvedení do křesťanství
- texty kázání
- Bible a kostelní zpěvníky ke koupení
- zasílání Zpravodaje
- vysluhování Večeře Páně v rodinách u starších a nemocných

ZAJIŠTĚNÍ DOPRAVY

Na sborové aktivity a především na bohoslužby zajišťujeme možnost dopravy pro ty, kteří se sami dopravit nemohou. Neváhejte této službě využít. Omezená pohyblivost by neměla bránit setkávání.

Telefonicky se můžete obracet na Hanku Vlčínskou (tel. 734 240 550)

ADRESA: Husovo nám. 4, 702 00 Ostrava

TELEFON: 596 122 943

E-MAIL: ostrava@evangnet.cz

WEB: ostrava.evangnet.cz

FARÁŘI: Ewa Jelinek (tel. 776 793 093)

Pavel Šindler (tel. 777 065 911)

KURÁTOR: Michael Waloschek (tel. 608 004 356)

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 230 036 5561/2010

Redaktor Zpravodaje: Michael Waloschek

program ve sboru - říjen

úterý 3. října	19:00 starší mládež
středa 4. října	17:00 biblická hodina, 18:00 Ostravské zvonky, 20:00 čas modliteb
čtvrtek 5. října	16:00 dorost, 17:30 mladší mládež
pátek 6. října	19:00 nokturno (víkendový sjezd mládeže v Jablonci nad Nisou)
neděle 8. října	8:30 BOHOSLUŽBY s večeří Páně (kostel), nedělní škola, kavárna (sál), pěvecký sbor 9:00 kavárnička, 19:00 starší mládež
úterý 10. října	17:00 biblická hodina, 18:15 staršovstvo, 20:00 čas modliteb
středa 11. října	16:00 dorost, 17:30 mladší mládež
čtvrtek 12. října	19:00 střední generace
pátek 13. října	8:30 BOHOSLUŽBY (kostel), nedělní škola, kavárna (sál), Ostravské zvonky, pěvecký sbor 17:00 Benefiční koncert (kostel)
úterý 17. října	19:00 starší mládež
středa 18. října	17:00 biblická hodina, 18:00 Ostravské zvonky, 20:00 čas modliteb
čtvrtek 19. října	16:00 dorost, 17:30 mladší mládež
sobota 21. října	8:00 úklid kostela
neděle 22. října	8:30 BOHOSLUŽBY (kostel), nedělní škola, kavárna (sál), pěvecký sbor 9:00 kavárnička, 19:00 starší mládež
úterý 24. října	17:00 biblická hodina, 18:00 Ostravské zvonky, 20:00 čas modliteb
středa 25. října	8:30 BOHOSLUŽBY (kostel), nedělní škola, kavárna (sál), pěvecký sbor
úterý 31. listopadu	19:00 starší mládež (500. výročí evropské reformace)
středa 1. listopadu	17:00 biblická hodina, 18:00 Ostravské zvonky, 20:00 čas modliteb
čtvrtek 2. listopadu	16:00 dorost, 17:30 mladší mládež
pátek 3. listopadu	19:00 nokturno
neděle 5. listopadu	8:30 EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY k výročí kostela s večeří Páně (kostel), kavárna (sál), beseda s obědem (sál), pěvecký sbor

Otvírací doba Evangelického Kristova kostela v rámci projektu Otevřené chrámy: soboty a neděle: 14:00-18:00. Přítomnost průvodce po celou otvírací dobu.